

Arrest

nr. 263 062 van 27 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 / C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 juli 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 24 december 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 22 juni 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69 1er 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.12.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

- De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 24.12.2019 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde H. E., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Op 19.05.2020 nam de gemeente Turnhout een bijlage 20 voor deze aanvraag. Betrokkene diende beroep in bij de RW, waarop de gemeente werd vernietigd dd. 23.12.2020. Betrokkene werd opnieuw in het bezit gesteld van een Attest Immatriculatie tot 24.06.2021, waardoor er een nieuwe beslissing moest worden genomen.

Op 25.10.2019 traden betrokkenen in het huwelijk. Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Marokko.

Gelet op het negatief advies van de procureur des Konings dd. 06.04.2020: Mijn ambt is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk en verleent dan ook een negatief advies.

Uit geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde. Dit advies is onder meer gebaseerd op volgende elementen:

1. Voorafgaande procedures tot het verkrijgen van een verblijfsrecht in België

De heer T. heeft in het verleden reeds getracht een verblijfsrecht in België te bemachtigen door een procedure gezinshereniging op te starten met zijn Nederlandse broer T. N. Deze procedure is driemaal geweigerd door DVZ.

De heer T. tracht met andere woorden op twee manieren een verblijfsrecht in België/EU te bemachtigen. Mevrouw H. is in het verleden al tweemaal getrouwd (namelijk in 2002 (gescheiden in 2008) en in 2013 (gescheiden in 2017)) en zou naar eigen zeggen telkens geprobeerd hebben om de mannen naar Nederland te halen. Dit is er nooit van gekomen, aangezien de relaties stuk zijn gelopen.

2. Snelle gang van zaken Partijen zijn aan elkaar gekoppeld door de familie (niet) van de heer T. in augustus 2019. Partijen hebben elkaar nooit fysiek ontmoet voorafgaand aan hun ontmoetingsfeest. De heer T. was op dat ogenblik niet in het bezit van een geldig verblijfsdocument in België, waar nadien snel werk van is gemaakt. Op 25.10.2019 (en dus amper twee maanden nadat ze (telefonisch) met elkaar in contact werden gebracht) zijn partijen gehuwd in Marokko.

Partijen hebben voor de ambtbaar van de burgerlijke stand van Turnhout verklaard dat ze ervoor gekozen hebben om in Marokko te trouwen, aangezien dit dan "rapper in orde" zou zijn. In België of in Nederland zou dit een ingewikkelde en tijdrovende procedure zijn geweest.

De heer T. was zelf niet fysiek aanwezig op zijn huwelijksfeest in Marokko. Volgens zijn eigen verklaring omdat hij geen geldige papieren had en schrik had dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Marokko. Hij zou zijn vader een volmacht hebben gegeven teneinde het huwelijk in orde te brengen. Partijen hebben nooit samen gewoond. Er hebben drie woonstcontroles plaatsgevonden in Turnhout, maar mevrouw H. kon nooit worden aangetroffen. Volgens de verklaring van de heer T. en mevrouw H. zijn ze uiteindelijk gaan samenwonen sedert 01.11.2019. Meneer T. maakte volgens de verbalisanten een zenuwachtige indruk toe hij bevraagd werd over zijn huwelijk en de wijze waarop hij kennis gemaakt heeft met mevrouw H. Uit het proces-verbaal kan afgeleid worden dat het hier om een gedwongen huwelijk gaat, vanuit het oogpunt van de heer T.

3. Tegenstrijdigheden Partijen geven verschillende tijdstippen op wat betreft de dag dat ze besloten hebben om met elkaar te huwen. Volgens de heer T. zouden ze dit begin oktober hebben beslist, tijdens een telefonisch contact met elkaar. Volgens mevrouw H. zouden ze beslist hebben om te huwen een week voorafgaand aan hun verlovingsfeest.

Partijen geven een verschillende datum op wat hun verlovingsfeest betreft. Volgens de heer T. vond het feest plaats op 20.10.2019. Mevrouw H. kan zich de exacte datum van het verlovingsfeest niet meer herinneren.

Volgens de heer T. zou hij mevrouw H. nooit via videochat gezien hebben, terwijl mevrouw H. het tegenovergestelde verklaarde.

4. België-route

Op 04.11.2019 kwam mevrouw H. zich melden bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout teneinde zich te laten inschrijven in Turnhout. De reden zou wergerelateerd zijn. Mevrouw H. is echter een Nederlandse onderdaan van Marokkaanse afkomst.

5. Financiële afhankelijkheid

De heer T. is financieel volledig afhankelijk van mevrouw H. Bij een feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet dient er, net zoals bij een huwelijk, sprake te zijn van een relatie met een duurzaam karakter. Dat is, gelet op het voorgaande, manifest niet het geval. Betrokkenen hebben niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, en misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980. De in het kader van de voorgelegde elementen (documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, ongedateerde foto's, attest OCMW, onvertaalde chatgesprekken) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
 - Schending van de formele en materiële motiveringsplicht in combinatie met de schending van het legaliteitsbeginsel;*
 - Schending van de artikelen 40bis, 41 en artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet;*
- Theoretische beschouwing:*

7. -

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, waaronder de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De artikelen 40bis, 41 en 47 van de Vreemdelingenwet werden eveneens geschonden.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. Volgens de rechtsgeleerde Van Mensel moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

Concrete toepassing van de middelen

8. - Houdende niet deugdelijk onderzoek van verwerende partij die geleid hebben tot een foute/ gebrekkige motivering:

Verzoeker diende een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn huidige partner van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd echter geweigerd bij bestreden beslissing van meer dan drie maanden d.d. 22 juni 2021 in toepassing van artikel 52, §4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit gelet op het negatief advies van de procureur des Konings d.d. 06.04.2020 (bijlage 20).

Verwerende partij verwijst ten onrechte in de bestreden beslissing naar het integraal negatief advies van het Parket en maakt deze motivering ook volledig eigen in haar beslissing.

Krachtens artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet is het verwerende partij verplicht een onderzoek te voeren naar een deugdelijke duurzame relatie van partijen, die niet bedoeld wordt in artikel 40 bis, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Bij lezing van de bestreden beslissing stelt verzoeker dan ook vast dat verwerende partij in gebreke is gebleven om een dergelijk onderzoek te voeren, niettegenstaande het negatief advies aan het parket.

Kortom, uit de bestreden beslissing kan verzoeker niet afleiden dat de door hem voorgebrachte stukken met betrekking tot zijn duurzame relatie met de referentiepersoon werden onderzocht en beoordeeld.

Zo stelt verwerende partij in haar bestreden beslissing dat gebaseerd is op het negatief advies van het parket van 6 april 2020 het volgende:

"Bij een feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet dient er, net zoals bij een huwelijk, sprake te zijn van een relatie met een duurzaam karakter. Dat is, gelet op het voorgaande, manifest niet het geval. Betrokkenen hebben niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, en misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 1° van de wet van 15.12.1980. De in het kader van de voorgelegde elementen (documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, ongedateerde foto's, attest OCMW, onvertaalde chatgesprekken) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. "

Het zich louter baseren op een negatief advies van het parket van 6 april 2020, terwijl verzoeker bij zijn aanvraag een hele reeks stukken heeft aangebracht die aantonen dat er wel degelijk sprake is van een stabiele en duurzame relatie, is kennelijk onredelijk en stelt verwerende partij niet vrij om het deugdelijk karakter van de relatie te onderzoeken, met inbegrip de feitelijke elementen die zich hebben afgespeeld na het niet bindend advies van het Parket tot en met de beoordeling van de aanvraag.

Verwerende partij hield op kennelijk onredelijke wijze geen rekening met de langdurige samenwoning en de verschillende stukken die verzoeker aanvoerde bij zijn aanvraag. Hierdoor heeft de verwerende partij de door hem aangebrachte gegevens niet afdoende beoordeeld.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing enkel en alleen naar het niet bindend advies van het Parket zonder enigszins een onderzoek te voeren naar het duurzaam karakter van de relatie. Hierbij moet er uiteraard rekening worden gehouden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de relatie. Zo moest verwerende partij de door de verzoeker naar voorgebrachte elementen in zijn aanvraag die

wijzen op een stabiele en duurzame relatie individueel en grondig onderzoeken en daarover afdoende motiveren.

Zo verschuilt verwerende partij zich zonder meer achter het negatief advies van het parket hetgeen op zich reeds getuigt van een onzorgvuldigheid, dit des te meer de aanvraag aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing. De kwestieuze aanvraag tot gezinshereniging is helemaal niet gebaseerd op een huwelijksvoltrekking en al dan niet erkenning ervan. De aanvraag, die aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 47/1 1° van de Vreemdelingenwet namelijk partner in het kader van een duurzame relatie en niet op artikel 40 bis, §2, eerste lid, 10 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in kader van een huwelijk.

Dat de bestreden beslissing dan ook in rechte onwettig en gebrekkig gemotiveerd werd.

Het al dan niet deugdelijk bewezen zijn van een duurzame relatie van verzoekende partij met de Nederlandse mevrouw E. H. H. in de zin van artikel 47/1 1° van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 wordt dan ook niet uitdrukkelijk inhoudelijk betwist door de bestreden beslissing. Dit kan uiteraard ook niet anders indien men geen onderzoek heeft gevoerd.

Verzoekende partij toont aan de hand van verschillende stukken aan een ander familielid van een Unieburger - partner in het kader van een duurzame relatie te zijn waarbij de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen en er samen met verzoekende partij een gezinscel in België wordt gevormd en over een ziekteverzekering wordt beschikt zodat er voldaan is aan artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de declaratieve aard van de verblijfsaanvraag, dient verzoekende partij in het bezit te worden gesteld van het recht op een verblijf van meer dan drie maanden of een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De verwerende partij heeft aldus de aanvraag van verzoekende partij foutief en onzorgvuldig onderzocht en beoordeeld.

Daarnaast stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker in het verleden reeds getracht heeft om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van zijn Nederlandse Broer N. T. Verzoeker betoogt dat de nieuwe aanvraag tot gezinshereniging geen "andere weg om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen betreffen" zoals verwerende partij verkeerdelijk stelt. Wat moest verzoeker doen voor hij verliefd werd op mevrouw E. H. H. Moest hij al die tijd op illegale wijze in het land verblijven? Het is dus niet meer dan normaal, en zijn volste recht, om een verblijfsaanvraag in te dienen in functie van zijn broer. Meer nog, het is de plicht van elke vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft om zijn verblijfstatus in het Rijk te regulariseren of minstens een poging daartoe te nemen.

Wat er ook van zij stelt verwerende partij daarenboven in haar bestreden beslissing dat mevrouw E. H. H. tweemaal getrouwd was. Et alors! Verwerende partij verwijst verder naar het negatief advies, daar wordt gesteld dat mevrouw H. telkens heeft geprobeerd om mannen naar Nederland te halen. Verwerende partij vergeet te vermelden dat mevrouw H. ondertussen 46 jong is en ondertussen verschillende relaties achter de rug heeft gehad.

Het feit dat een relatie niet loopt zoals gewenst, is niet vreemd. Mevrouw H. haar eerste huwelijk is namelijk verbroken, omdat zij vaak ruzie had met haar ex-echtgenoot en hij veel dronk. Haar tweede echtgenoot loog veel en mevrouw H. had het gevoel dat hij haar bedroog. Verwerende partij gaat kort door de bocht door dergelijke motieven te hanteren, zonder de eigenlijke reden waarom de relaties stuk zijn gegaan te vermelden.

Dat de argumenten of motieven die verwerende partij heeft ontwikkeld, elke objectieve grondslag missen en dat verwerende partij thans manifest in gebreke is gebleven om daadwerkelijk aan te tonen dat de intentie van één van de partners niet oprecht zou zijn door louter te verwijzen naar het negatief advies van het parket.

Dat verzoekers er wel degelijk in slagen om met hun grieven, middelen en argumenten en/of overgelegde stukken de voorliggende feitelijke elementen die wijzen op een duurzame relatie op afdoende wijze aan te tonen.

Wat betreft de verwijzing naar het negatief advies in het bijzonder de België-route wenst verzoeker het volgende op te merken:

Tevens verwijst verwerende partij de aanvraag van verzoeker negatief bevonden nu zij meent dat zijn partner gebruik heeft gemaakt van de België-route. Verwerende partij motiveert haar zienswijze door te stellen dat mevrouw H. zich kwam melden bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout teneinde zich te laten inschrijven in Turnhout en dat mevrouw H. echter een Nederlandse onderdaan is van Marokkaanse afkomst.

Verwerende partij kan zich niet steunen op de eigen bevinding dat verzoeker zich schuldig zou maken aan wetsonthouding om zijn recht op verblijf te weigeren. Indien verwerende partij zou gekeken hebben naar het interview blijkt duidelijk dat verzoeker liever in België wou blijven wonen omdat verzoeker-er zich de Belgische waarden en normen eigen heeft gemaakt. Daarnaast kostte het de verzoeker veel moeite om mevrouw E. H. naar België te krijgen.

De partner van verzoeker is van Nederlandse nationaliteit. De door verwerende partij aangehaalde elementen kunnen anderzijds geen afbreuk doen aan het recht op vrij verkeer van de Nederlandse partner van verzoeker. Dit recht wordt haar toegekend in de artikelen 40 en 42 van de vreemdelingenwet, dewelke een omzetting zijn van de Burgerschapsrichtlijn. Verwerende partij heeft steeds het recht op vrij verkeer van de Nederlandse partner van verzoeker erkend. Voor verzoeker geldt een recht om te verblijven in dezelfde lidstaat als zijn partner, voor zover ook hij op zijn beurt aan de gestelde voorwaarden voldoet.

Nergens wordt er aan verzoeker en zijn partner een verplichting opgelegd om zich te verantwoorden waarom zij van dit recht op vrij verkeer gebruik wensen te maken.

Immers is het zo dat zij deze rechten genieten louter door hun Unieburgerschap, respectievelijk hun familiale band. De aanvraag van verzoeker werd dan ook niet correct beoordeeld en de weigering van zijn verblijf werd gebrekkig gemotiveerd, zowel formeel als materieel.

Het behoort tot de taak van verwerende partij om een grondig onderzoek te voeren naar de aard van de relatie, doch in deze vond er in zijn geheel geen enkel onderzoek plaats. Verzoeker heeft binnen de gestelde termijn bewijzen voorgelegd van het bestaan van zijn relatie en het deugdelijk karakter ervan.

Verder blijkt uit de voorgelegde stukken dat mevrouw H. is ingeschreven te Turnhout en dat zij aldaar een appartement huurt. Het loutere gegeven dat de feitelijke partner jarenlange banden heeft met Nederland, maakt niet dat daaruit kan afgeleid worden dat zij haar recht van vrij verblijf niet op goede gronden uitoefent. De Raad wijst er daarbij op dat het niet onlogisch is dat een Unieburger die steeds in de eigen lidstaat heeft verbleven en nadien zijn recht van vrij verkeer en verblijf uitoefent, uiteraard banden heeft met zijn eigen lidstaat. De vraag waar het centrum van zijn belangen gelegen is, heeft eerder te maken met zijn gezinssituatie, de redenen waarom hij naar een ander land is gegaan, de duur en de bestendigheid van zijn verblijf, de vraag of hij eventueel een vaste werkkring heeft, alsmede de intentie van de betrokkene zoals die uit alle omstandigheden blijkt (HvJ, 25 februari 1999, Swaddling C-90/97, punt 28).

Derhalve kan er geen sprake zijn van misbruik bij verhuizing naar een andere lidstaat louter om redenen van gezinshereniging. Het aangaan van een schijnrelatie daarentegen kan wel als misbruik worden bestempeld (HvJ 23 september 2003, Akrich, C-109/01).

Er kan samengevat worden dat er tussen partijen wel degelijk een duurzame relatie bestaat, zodat de intenties van verzoekers oprecht zijn om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De verwerende partij is dan ook kennelijk onredelijk tot haar besluit gekomen door in haar bestreden beslissing te verwijzen naar het negatief advies van de procureur des Konings.

Dat de materiële motiveringsplicht wordt geschonden aangezien de motieven in feite en rechte niet aanvaardbaar zijn. Dat de motivering van de bestreden beslissing, waarbij wordt verwezen naar het niet bindend advies van het parket, de weigeringsbeslissing van de aanvraag nog in feite nog in rechte kunnen dragen.

Bijgevolg schendt de verwerende partij de artikelen 47/1 1°, 47/2 en 47/3 §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 door te overwegen dat verzoekende partij niet aantoonde recht te hebben op verblijf van meer dan drie maanden. Terwijl de verwerende partij op basis van de door verzoekende partij bijgebrachte stukken had moeten concluderen dat verzoekende partij wél recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden op basis van "ander familielid - partner in het kader van een duurzame relatie.

9. Geen individueel en grondig onderzoek gevoerd van de aanvraag

Verder wenst verzoeker op te merken dat hij sinds 1 november 2019 op hetzelfde adres van zijn feitelijke partner verblijft. Tevens dient opgemerkt te worden dat er verschillende woonstcontroles werden verricht, waarbij er werd vastgesteld dat verzoeker daadwerkelijk op het adres van de referentiepersoon verblijft. Het feit dat mevrouw H. niet kon worden aangetroffen is logisch gezien zij door de week aan het werken was. Zij werkte als verkoopster in de action, zodat het niet abnormaal is dat ze ook een zaterdag diende te werken. De duurzame relatie tussen verzoeker en mevrouw H. is thans namelijk meerdere jaren een echte liefdesrelatie met eveneens een onafgebroken samenwoont.

Daarenboven stelt verwerende partij ten onrechte dat het om een gedwongen huwelijk gaat en NEGEERT het feit dat verzoeker en zijn feitelijke partner echt verliefd zijn en dat ze elkaar eerst hebben leren kennen. Daarnaast was er ook een huwelijksfeest in België, omdat verzoekende partij gelet op zijn verblijfssituatie niet aanwezig kon zijn op het huwelijksfeest in het land van herkomst.

Er dient benadrukt te worden dat de betrokken ambtenaar niet handelde overeenkomstig de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 52 en 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. "

De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag. ”

In casu schendt verwerende partij schromelijk de op haar wettelijke opgelegde onderzoeksplicht en zorgvuldigheid die daaraan gebonden is.

10. - Houdende het bevel om het grondgebied te verlaten

Ook heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker. In het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Verzoeker onderhoudt hier een gezinsleven met mevrouw E. H. H. en wenst een normaal leven in België te hebben.

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het bevel evenwel geen rekening gehouden met deze relatie. Verwerende partij verwijst echter enkel en alleen naar het negatief advies van het Parket.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de familiale leefomstandigheden van verzoeker. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering. Verwerende partij heeft immers geen rekening gehouden met het relationele leven van verzoeker met zijn partner. Verzoeker verwijst dan ook naar de lijvige stukkenbundel ter bewijs van hun duurzame relatie.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Dit middel is ernstig en gegrond.”

2.1.2. Na een theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde rechtsregels voert verzoeker *in concreto* aan dat de bestreden beslissing uitsluitend gebaseerd is op het negatief advies van het parket en dat de door hem voorgebrachte stukken met betrekking tot een duurzame relatie met de referentiepersoon niet werden onderzocht en beoordeeld. Hij betoogt dat geen rekening werd gehouden met de langdurige samenwoning en verschillende stukken die verzoeker voegde bij zijn aanvraag. Hij voert aan dat zijn partner beschikt over voldoende bestaansmiddelen, dat zij een ziekteverzekering heeft en dat er een gezinscel is. Verder voert verzoeker aan dat het gegeven dat hij in het verleden reeds een gezinshereniging heeft proberen aan te vragen in functie van zijn Nederlandse broer, geen afbreuk doet aan de oprechtheid van zijn actuele relatie. Ook aan dat het feit dat de referentiepersoon reeds tweemaal getrouwd was in het verleden, is op zich niet uitzonderlijk en zou enkel te wijten zijn aan het feit dat zij problemen had met haar vorige echtgenoten. Het is, aldus verzoeker, niet uitzonderlijk voor een zesenvertigjarig persoon dat er sprake is van vroegere relaties die zijn stukgelopen. Ook voert verzoeker aan dat de België-route geen pertinent motief is. Hij wijst erop dat zijn partner een recht op vrij verkeer heeft en dat haar niet kan worden verweten dat zij hiervan gebruik maakte. Hij betwist dat er misbruik zou zijn van verblijf en betoogt dat het logisch is dat de referentiepersoon nog steeds banden met Nederland heeft omwille van haar jarenlange verblijf.

Verder voert verzoeker aan dat hij sinds 1 november 2019 verblijft op het adres van zijn feitelijke partner. Het feit dat er verschillende woonstcontroles werden verricht waarbij de referentiepersoon niet werd aangetroffen, is logisch, aangezien zij in de week aan het werk is als verkoopster bij Action. Verzoeker betwist dat het om een gedwongen huwelijk zou gaan en voert aan dat er een huwelijksfeest was in België omdat hij door zijn verblijfsituatie niet aanwezig kan zijn op het huwelijksfeest in Marokko. Verzoeker voert aan dat een individueel en grondig onderzoek vereist is conform artikel 58 van het vreemdelingenbesluit.

Met betrekking tot artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voert verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij een relatie heeft in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.1.3. De bestreden beslissing weigert de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie omdat de duurzame relatie overeenkomstig artikel 47/1, 1°, van de vreemdelingenwet niet is aangetoond. Hiertoe wordt verwezen naar het advies van de procureur des Konings van 6 april 2020, waarvan de motieven worden overgenomen in de bestreden beslissing.

Zo wijst de bestreden beslissing op het feit dat verzoeker reeds driemaal tevergeefs een procedure gezinshereniging heeft trachten op te starten met zijn Nederlandse broer. Verzoeker brengt hiertegen in dat hem niet kan worden verweten dat hij zijn illegale verblijfssituatie niet tracht te verhelpen door een verblijfsrecht te proberen krijgen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt

evenwel op dat uit verzoekers betoog niet blijkt dat hij geen andere keuze zou hebben dan in België te verblijven. Het herhaaldelijk indienen van verblijfsaanvragen is het gevolg van verzoekers keuze om zijn onregelmatig verblijf in België te bestendigen. Hoewel het meermaals indienen van verblijfsaanvragen toegelaten is, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om hierin een indicatie te zien dat de partnerrelatie mogelijk voorgewend is met het oog op het bekomen van een verblijfsvoordeel. Ook het gegeven dat verzoekers partner reeds tweemaal getrouwd was in België, is inderdaad niet onmogelijk dat deze relaties stukgelopen zijn, niettemin kan dit ook een indicatie zijn dat de huwelijken enkel werden afgesloten met het oog op het verblijfsrecht. Het gaat dan ook geenszins om zelfstandige motieven, maar elementen die, gelezen als geheel, kunnen aanwijzen dat de relatie enkel wordt voorgewend om het verblijfsrecht te bekomen.

Verzoeker betoogt dat hij "*gelet op zijn verblijfssituatie in België*" niet aanwezig kon zijn op het huwelijk in Marokko. Verzoeker voert hiermee enkel geen enkele aanvaardbare reden aan waarom hij niet in persoon aanwezig kon zijn op zijn eigen huwelijk in Marokko. Verzoeker wenste kennelijk zijn onregelmatig verblijf in België aan te houden, eerder dan na zijn huwelijk in Marokko een visum gezinshereniging aan te vragen. Daarnaast betwist verzoeker niet dat het huwelijk plaatsvond amper twee maanden nadat ze telefonisch met elkaar in contact worden gebracht en zonder dat zij elkaar ooit fysiek hadden ontmoet. Ook het motief dat zij ervoor kozen in Marokko te trouwen omdat het dan "*rapper in orde*" zou zijn, is pertinent. Het motief dat een en ander snel hoorde te gaan, wordt dan ook niet weerlegd.

Met betrekking tot het motief dat zij nooit eerder hebben samengewoond, en dat zij pas (naar aanleiding van verzoekers aanvraag van een verblijfskaart) sedert 4 november 2019 zijn gaan samenwonen, merkt de Raad op dat dit motief betrekking heeft op de snelle gang van zaken. De drie woonstcontroles waar hier naar verwezen wordt, werden verricht in het kader van verzoekers eerdere aanvragen in functie van zijn broer N.T. (administratief dossier; brief van de stad Turnhout aan de Procureur des Konings d.d. 6 november 2019). Dit motief strekt er aldus enkel toe te vast te stellen dat er geen sprake was van enige samenwoning tussen verzoeker en zijn partner, voorafgaand aan de aanvraag, zodat de aanvraag "*snel*" werd ingediend. Verzoekers betoog, dat er naderhand positieve woonstcontroles werden verricht, doet geen afbreuk aan dit motief.

Het motief dat de politie opmerkte dat verzoeker een zenuwachtige indruk maakte toen hij werd ondervraagd over zijn huwelijk en de wijze waarop hij kennis had gemaakt met de referentiepersoon, wordt door verzoeker niet betwist.

Verzoeker betwist evenmin dat er tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd met betrekking tot het tijdstip waarop ze besloten om met elkaar te huwen en de datum van hun verlovingsest. Partijen geven een verschillende datum op wat hun verlovingsest betreft. Verzoeker betwist evenmin dat hij verklaarde zijn partner nooit via videochat gezien te hebben, terwijl zijn partner het tegenovergestelde verklaarde. Deze tegenstrijdigheden zijn nochtans pertinent.

Waar verzoeker, met betrekking tot de "*België-route*", betoogt dat hem niet kan worden verweten dat zijn partner gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer, doet dit er geen afbreuk aan dat de verwerende partij, bij het beoordelen van het duurzame karakter van de partnerrelatie, de intenties van de beide partners kan nagaan. Buiten de algemene stelling dat men zijn recht op vrij verkeer mag uitoefenen, slaagt verzoeker er niet in concreet aannemelijk te maken waarom of in welke context zijn partner het nuttig heeft geacht haar recht op vrij verkeer uit te oefenen. Vermits verzoeker in zijn middel benadrukt dat zijn partner nog banden in Nederland heeft, kan worden verwacht dat de omstandigheden en de doelstelling van het vrij verkeer worden toegelicht. Ook dit betreft een element dat, gelezen in samenhang met de andere motieven, in redelijkheid als indicatie kan worden aangemerkt als indicatie dat in werkelijkheid enkel een verblijfsvoordeel wordt beoogd.

Ook het motief dat verzoeker financieel volledig afhankelijk is van zijn partner, wordt niet weerlegd.

Zoals meermaals aangehaald, dienen deze motieven als een geheel te worden gelezen. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat, gelet op al deze elementen, wordt geoordeeld dat de betrokkenen niet de intentie hebben om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, maar een verblijfsrechtelijk voordeel proberen te verkrijgen. Verzoeker toont evenmin aan met welke andere, bijkomende elementen zou zijn nagelaten rekening te houden. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er niet zou zijn overgegaan tot een zorgvuldig individueel en grondig onderzoek van zijn aanvraag.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“2.2. TWEEDE MIDDEL - Schending van artikel 8 EVRM.

12. -Houdende het gezinsleven van verzoeker

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker in België en heeft dus geen afdoende toetsing gedaan van artikel 8 EVRM.

Artikel 8, 1° EVRM bepaalt evenwel het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis. ”

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten nagaan of een beslissing met betrekking tot verblijfsrecht of het bevel het recht op familie- en gezinsleven (voorzien in artikel 8 EVRM) niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om migratie te controleren enerzijds, en anderzijds het belang van de betrokken vreemdelingen om een familie- en gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

in casu is het duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker. Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is het bevel te verregaand en volstrekt disproportioneel. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezinsleven kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

2.2.2. Uit de bespreking van het eerste middel volgt dat de verwerende partij niet onterecht heeft geoordeeld dat er *in casu* geen sprake is van een werkelijk duurzame partnerrelatie, zodat evenmin sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofde van verzoeker. Verzoeker maakt dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“2.3. DERDE MIDDEL

- De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker roept in het volgende middel eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in.

Theoretische beschouwing:

13. -

Het zorgvuldigheidsbeginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (o.m. rvs-arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Wel dient Uw Raad te onderzoeken enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Er is echter sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Concrete toepassing van de middelen

14. -

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en de andere relevante elementen in het dossier heeft genegeerd door te verwijzen naar het negatief advies van het Parket, zonder evenwel zelf een onderzoek te verrichten naar de deugdelijke relatie van de partners.

Zoals reeds in het eerste middel uiteengezet stelt artikel 58 van de Vreemdelingenbesluit:

"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. "

De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag."

Volgens de vaste rechtspraak moet er bij het beoordelen van de criteria of partijen feitelijk samenwonen en een duurzame relatie hebben onderzoek verricht worden naar het duurzaam karakter van hun relatie. Verwerende partij is verplicht om het duurzaam karakter te onderzoeken, hetgeen zij niet heeft gedaan en niettegenstaande de tussenkomst van het voorafgaandelijk negatief advies van het Parket.

Bijgevolg komt dit erop neer dat verwerende partij niet vrijgesteld is om een onderzoek en een controle te voeren naar duurzame relatie van partijen.

Verwerende partij heeft, gelet op het voorgaande, op een onzorgvuldige wijze rekening gehouden met de door verzoeker aangebrachte stukken door enerzijds pertinente stukken te negeren, en anderzijds zijn beslissing onduidelijk en incorrect te motiveren.

Verder kan verzoeker zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij er alles om deed om zijn aanvraag te weigeren. Het is kennelijk onredelijk van verwerende partij om te oordelen dat in casu verzoeker een verblijfsrechtelijk voordeel wilt bekomen.

Door geen rekening te houden met het geheel van voorgelegde stukken, is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij de schending van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsbeginsel afdoende aannemelijk.

Om al deze redenen schendt verwerende partij de vermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel dan ook ernstig en gegrond is.

Dat verwerende partij met de bestreden beslissing de wet niet op de correcte manier toepast door verzoekers verblijfsaanvraag te weigeren.

Het middel is gegrond en de bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

2.3.2. Verzoeker voert aan dat zijn aanvraag onvoldoende individueel en grondig onderzocht werd. Verzoeker herhaalt evenwel zijn algemene kritiek met betrekking tot het negatieve advies van de procureur des Konings. Hij laat evenwel na aan te duiden met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden en welke pertinente stukken dan wel zouden zijn genegeerd. Naar aanleiding van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, noch aantoonst dat de bestreden beslissing onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn. Bijgevolg maakt hij evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing onvoldoende individueel of grondig zou zijn onderzocht.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT